

novati še eno učno moč in otroci bodo imeli zopet redni pouk. Dne 11. januarja je našo šolo prevzel g. Križman z gospo učiteljico. Zelimo prijaznemu gospodu in gospej, da bi se s svojimi otroci dobro počutila med nami!

Turnišče. Umrla je pri nas Nemec Helena, po domače Nemčova, v starosti 73 let. Pokojna je bolehalila le sedem dni. Pokojna je bila zelo pobožna in je udano prenašala vse križe in težave življenja. Izgubo svojega sina, ki je padel v vojni, je udana v božjo voljo prenašala. Pokoj njeni duši, ostalim naše sožalje!

Strehovci. Kakor smo že na tem mestu poročali iz naše vasi glede umora 14letne Anice Horvatove, moramo še dodati, da je bila Bara Horvatova izpuščena po zaslišanju na svobodo, toda je bila dne 19. januarja ponovno aretirana in odgnana v zapore okrožnega sodišča v Mariboru. Aretacija se je izvršila radi tega, ker je morilka pisala grozljivo pismo materi ubite deklice. Radi tega je prišlo do ovadbe in se je izvršila aretacija.

Sobota. Samaritanski tečaj, ki se je vršil tri mesece, se je zaključil dne 20. januarja. — Umrl je pri nas v M. Soboti Gjörfi Vincenc v starosti 71 let. Pokoj njegovi duši! — Društvo »Sola in dom v Soboti« je imelo svoj ustanovni občni zbor v ponedeljek dne 21. januarja, ker je banska uprava potrdila njegova pravila. Ustanovitev tega društva je bila nujno potrebna, ker bodo tako starši učencev na državni realni gimnaziji v Soboti stalno v zvezi s profesorji. — Na šahovski simultanki SK Mura je igral g. Nemec proti 27 igralcem. Dobil je 18 partij, 5 je remiziral, 4 zgubil. Vsekakor je uspeh g. Nemeca lep. Veliko pozornost je vzbudilo dejstvo, da so nekateri vodilni soboški šahisti med prvimi kapitulirali.

Za 100.000 Din dragocenosti je bilo ukradenih dvakratnim vlomom grofici Ernestini Bathiany v okraju Murska S-bota. Obmejne čete so aretirale in predale v zapore v M. Soboti dva osumljenca, pri katerih so našli več predmetov, ki so last grofice.

Sejmi. Dne 21. januarja se je vršil v Beltinčih prvi sejor v letošnjem letu, prav tako tudi dne 25. t. m. v Lendavi. Sejmi so bili bolj slabo obiskani.

prta vežna vrata, že ji je postalo jasno na prvi pogled, da se je moralo odigrati v njeni odsotnosti nekaj groznega.

Po izbi je bilo vse razmetano, na omarah ni držala nobena ključavnica, postelja obrnjena narobe. . . Gospodinje Katre nikjer. . . Lenka je klicala, iskala, vendar nikjer niti najmanjše sledi za izginulo.

Za zagonečni roparski umor, za katerega je šlo brezdvomno v tem slučaju, so zvedeli orožniki. Orožniška patrulja in preiskava ni dognala niti za las več nego Lenka. Denar je zginil s Katro vred do zadnjega krajcarja iz mlina. Nikjer ni bilo krvavih madežev, iz katerih bi se dalo sklepati, da so roparji starko ubili in ji ugrabili denar.

Kakor pobrskevanje žandarjev je potekla brezuspešno tudi posebna sodna komisija, pri kateri so sodelovali strokovnjaki glede pojasnitve zamotanih zločinov.

Mlin je bil na samotni. Nikdo ni znal povedati, da bi se bile klatile po g. bi kake sumljive postave. Lenka je bila zdama štiri dni in niti čas zločina se ni dal določiti natanko, kakor sicer v podobnih slučajih.

Razgovor s sezonskim delavcem v Franciji.

Srečal sem delavca, ki se je vozil iz Francije, kjer je bil na šestmesečnem poljskem delu. Stavil sem mu sledeča vprašanja:

»Kako ste potovali in kako ste se imeli, predno ste prišli v Aisne na stajo?

»Potovalo nas je okrog 400 delavcev v Francijo. Nekateri so bili veseli, nekateri so pa bili žalostni, ker so morali od doma. Doma nihče ne občuti tega, kar občuti človek, ko zapuša svoj domači kraj. Težko nam je bilo šele, ko smo drveli z vlakom onstran meja naše lepe domovine po tujini. Povsod so nam šli na roko. Ko smo prispeli v Francijo, smo se v Toulu mudili dva dni. Tu smo se razhajali na vse strani. Dvajset nas je potovalo skupaj v Aisne, na stajo Sereancourt. V začetku nam je bilo težko, ker nismo razumeli jezika. Kuhali smo si sami in tudi prali. Dogodilo se nam je tudi, da smo ob nedeljah tudi delali. V cerkev smo hodili v bližnji Aisne. Končno smo se razdelili v skupine po osem in tako smo ostali do odhoda domov.«

»Kaj ste govorili in slišali, ko so umorili v Marseille-u našega blagopokojnega kralja?»

»Ta vest nas je zelo pretresla, zlasti še, ker smo se bali nemirov v domovini. Francozi so govorili o našem pokojnem kralju kot o junaku, o velikem borcu za mir, o ljubitelju svoje domovine. To nas je zelo veselilo in smo po poteku dveh tednov bili popolnoma mirni.«

»Je bil gospodar prijazen z vami?»

»Upravitelj narafa je bil dober, toda zelo strog. Za vsako lelo je zahteval natančnost in red. Sicer smo pa dobro izhajali pri njem.«

»Koliko ste zaslužili na dan?»

»Na dan smo zaslužili povprečno 20 do 25 frankov. Delali smo od 5. ure zjutraj do 12. ure in od 2. do 7. zvečer poleti; v jeseni od pol 6. ure zjutraj do mraka.«

»Ali se boste vsi vrnili v Francijo, če vam bo mogoče?»

»Vsekakor. Zasluži se tam res srednje dobro, toda človek je le siguren. Doma pač nimamo potrebnega dela, zato tudi nimamo služke. Seveda bi raje ostali doma, saj je povsod lepo, doma pa najlepše.«

Poslovil sem se in šel. In v tem razgovoru sem videl vso tragiko našega kmečkega sezonskega delavstva.

Fr. H.

Prosvetno delo ljutomerske mladine.

Ljutomer, 20. I. 1935.

Mladina ljutomerske župnije si je že kmalu po razpustu starega prosvetnega društva ustanovila novo prosvetno društvo »Ljudska čitalnica«. Meseca decembra predlanskega leta se je vršil ustanovni občni zbor. Danes je ta idealna mladina na II. rednem letnem občnem zboru polagala pred svojim članstvom račune svojega enoletnega prosvetnega dela. Dejstvo, da se je od 253 članov današnjega občnega zbora udeležilo okoli 200 članov, nam dovolj jasno priča, da naša mladina s tem društvom duhovno živi in raste. — Z veselo

pesmijo, ki nas je vedno spremljala pri delovanju, smo otvorili tudi današnji občni zbor. Zato poskrbijo naši pevci in njih dirigent g. organist Potočnik. Občnega zbora se je udeležil tudi gospod profesor dr. Josip Hohnjec iz Maribora, ki je zbranim v lepi in nazorni obliki razložil pomen ljudsko-prosvetnega dela med našo mladino, v zmislu Slomškovega izreka: Zlat nauk več velja, kot zlat denar. Mlad človek mora biti telesno zdrav, strokovno izobražen, odporen, delaven in notranje neodvisen. Pij XI. je ob neki priliki rekel: V prosveti je najvažnejše, pridobiti si velike smernice. Za naše prosvetno delo sta ti veliki smernici krščanstvo in slovenstvo. Navzoči so z odobravanjem sledili govoru gospoda profesorja. Iz poročil sedanjih odbornikov povzemamo glavne podatke, ki nam ponazorjujejo izvršeno delo preteklega leta: 94 številčk poslovnega prometa, 12 rednih sej in ena izredna ob smrti na-

Ljudje so ugibali ter govorili o tolovajski uganki marsikaj. Orožniki so vlekli na ušesa ljudski glas, zbirali gradivo, da bi vendarle posvetili v temno zadelo, ki ni obetala po prvih ter temeljitih preiskavah niti sence razvozljanja.

Središče vseh ljudskih ugibanj o roparskem umoru je bilo mnenje: zločin imajo sigurno na vesti potepuški rakarji. Le ti lenuhi so imeli dovolj časa ter prilike, da so odstranili ter zabrisali vse, kar bi jih zamoglo izdati.

Gospodarji, katerim je bila rakarska nedolga radi pomandranja trave trn v peti, so trdili odločno, da so zakrivali krvavo dejanje rakarji. Tej svojati bo težko do živega, ker so vsi za enega, eden za vse in Judeža, ki ve za zločin, ki je najbrž denarno podprl celotno organizacijo, ne bo med njimi.

Edina opora za razmotanje stoterih in stoterih trditvev je bilo dejstvo: Med odkritjem roparskega umora po Lenki je kupil vodja vseh obsotlskih rakarjev, Vinko Lapuh, Lipšinetovo posest in jo je tudi izplačal. Odkod bi naj imel kolovodja vseh potepuhov ter lenuhov naenkrat stotake pri rokah?

Krog mladega Lapuha se je od dne do dne zože-

konj, 13 milijonov goveje živine in 100 milijonov ovac.

Največji ljudje

na svetu prebivajo v vzhodni Afriki 2000 m nad Viktorija jezerom v pokrajini Ruanda in se imenujejo Watussi.

Največji srebrni rudnik

na celem svetu je v Broken Hill v južni Avstraliji.

Ustanovitelji velemeda Njujork

so Holanci in se je imenovala prvotna naselbina Amsterdam. Ameriškega Amsterdamu so se polastili Angliji leta 1664 in ga prekrstili v Njujork.

šega vladarja, 6 sestankov s skioptičnimi predavanji, okoli 1500 oseb se je tekom leta udeležilo naših sestankov, 12 gledaliških predstav doma, 1 gostovanje pri Sv. Juriju ob Ščavnici, 2933 izposojenih in prečitanih knjig iz naše društvene knjižnice v Katoliškem domu, 31.169 Din denarnega prometa in sicer 15.584 Din prejemkov in 15.355 D izdatkov. Ti suhi podatki so priče našega dela. Po podanih poročilih so se vršile volitve novega odbora. Večinoma obdržijo vse važnejše funkcije stari odborniki. Društvu predseduje njega ustanovitelj g. kaplan Matija Munda, njegov namestnik je ekonom g. Franjo Fistrovič, tajniške posle opravlja g. J. Babič, knjižnico upravlja g. Martin Husjak, z denarjem pa nam gospodari g. Franjo Senčar. Delamo pa vsi. V tem letu hočemo svoje delo v vseh smereh poživiti. Bratje in sestre, bodite nam zvesti. Ljudska čitalnica je vaše društvo. V letošnjem letu nas čaka proslava 10letnice Katoliškega doma. Že mislimo na ta jubilej. Da bo res, kar smo danes zapeli: Krasen je prapor naš razvit, nikjer mu ni primere, da nam zasje dan svobode in pravice.

★

Remšnik. Težko je danes vsako kulturno delo, dvakrat težko vsled stisk in nadlog v vsakem oziru, vendar priredimo v nedeljo dne 3. februarja, popoldne po večernicah, Meškovega »Henrik, gobavi viteza«. Vabimo vljudo vse, naj s prav malenkostno vstopnino in s svojo prisotnostjo okrepijo naše igralce, ki imajo dobro voljo in željo po srčni in umski izobrazbi. Sosed povabi soseda in pridli!

Sv. Ana v Slov. goricah. Društvo bojevnikov in invalidov od Sv. Benedikta v Slov. goricah pride v nedeljo dne 3. februarja k Sv. Ani in nam bo v Katoliškem domu pokazalo prelepo igro o »Izgubljenem sinu«, ki je vredna, da si jo vsi ogledamo. Zato pa Anovčani v nedeljo popoldne vsi v dvorano! Vstopnina je skrajno nizka!

Jarenina. Na Svečnico se vrši popoldne ob tr. občni zbor našega Katoliškega prosvetnega društva. Zelo staro je naše prosvetno, nek-

da, bralno društvo, eno najstarejših v Slovenskih goricah, saj že 35 let izobrazuje naše Jareninčane ter jih zabava z lepimi knjigami in še lepšimi igrami. Lepe tradicije ima za seboj. Mnogim starejšim kmetom, bivšim voditeljem društva, je še živem spominu težka narodnostna borba Jareninčanov in sosednih Šentiljčanov proti nemškutariji, ki jo je podpirala Súdmarka in Schulverein. Brezdvomno je zasluga naših obmejnih katoliških društev, da so naši kraji ostali narodno zavedni ter so končno pripadli k Jugoslaviji. »Vera in naroda« je bilo geslo teh društev in to geslo bo ostalo tudi naprej. Bolj kakor kdajkoli grozi našemu narodu pogin od propadanja verskega in moralnega življenja. Zato se morajo naša katoliška društva potruditi, da pritegnejo v svoj krog vse župljane, jim nudijo katoliško izobrazbo ter obenem gojijo med njimi narodno in državljansko zavest. Jareninčani! Med nekaterimi se širi mnenje, kakor da bi bilo Katoliško prosvetno društvo namenjeno le ožjemu krogu, le par desetina ljudem. Vedite pa, da je to mnenje napačno, kajti vsak je danes potreben izobrazbe, zato je pa prav Vam vsem potrebno in namenjeno naše društvo. Članarina je tako malenkostna, da tudi izgovor, da ni denarja, ne drži. Pozivate se, Jareninčani, da se našega občnega zbora sigurno udeležite, saj bo to Vam v korist. Občni zbor našega društva mora biti praznik naše prosvete; mora biti merilo naše kulture in zavednosti. Zato pa na Svečnico popoldne, vsi v društveno dvorano!

Ljutomer. Na Svečnico dne 2. februarja in v nedeljo dne 3. februarja, obakrat ob pol 4. uri popoldne, vprizori Ljudska čitalnica v Ljutomeru v dvorani Katoliškega doma priznani najboljšo slovensko komedijo starejšega slovenskega pisatelja Antona Liharta: »Veseli dan ali Matiček se ženijo«. Veselja in smeja za ves predpust. Domačini in okoličani prijazno vabljeni! Naročite vstopnice v predprodaji.

Velika Nedelja. Dne 3. februarja, to je prvo nedeljo prihodnjega meseca, popoldne po večernicah, se vrši v društveni dvorani občni zbor Katoliškega izobraževalnega društva, na katerem bodo naši delavni odborniki javno podajali svoje račune. Na ta občni zbor vabi-

Oglas se reg. pod S. Br. 2762 od 19. XI. 1934

mo vse, ki se za delo in življenje v društvu zanimajo, pred vsem pa mladino, ki je voljna v katoliškem društvu sodelovati. Člani se vedno sprejemajo. Članarina znaša 2 Din letno. Predloge za občni zbor je izročiti pismeno najmanj tri dni prej društvu tajniku ali režiserju. Isti dan pa je ob istem času pred občnim zborom tudi zelo važno predavanje o zavarovanju vobče in o zavarovalnici, kar bo pač zanimalo vsakega našega gospodarja. Govoril bo znani strokovnjak g. Alojzij Mihelič iz Celja. Ker je omenjeno predavanje važnega gospodarskega značaja, tukaj lahko sleherni stavi primerna vprašanja, zato vabimo vse gospodarje, da se tega predavanja taisti popoldne udeležijo!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Naše katoliško prosvetno društvo nas je po dolgem času skoro iznenadilo z zares lepo igro: »Črni krž pri Hraslovcu«, ki so jo podal prav dobro, tako da je bil res užitek, ko smo doživljali te po- učne dogodke iz davne dobe. Le še večkrat kaj tako primerne! — Društvena knjižnica je odprta ob nedeljah pred večernicami: poslužuj se je, vrla mladina, zdaj ko imaš dosti časa za čitanje!

Slov. Bistrica. Na Svečnico dne 2. februarja priredi Prosvetno društvo v Slovenski Bistrici v dvorani hotela »Beograda« popoldne po ve-

Najvišje raste in rodi pšenica v Abesiniji ob vzhodni afriški obali in sicer 4000 m visoko.

Se je zmotil.

Gospod Kratkovič plane v gledališko garderobo ter pade na kolena: »Vzemite ta šopek iz mojih rok!«
»Hvala lepa, a če je vam vseeno, jaz sem garderoberka.«

Ubogal je.

Matko (v restavraciji): »Zakaj pa kradeš te žlice?«

Radko: »Zdravnik je mi naročil, naj po jedi vzamem dve žlici.«

Razkošni dom.

»Kaj ne boste prodali svoje vile?«

»Ne, premislil sem si, ko sem bral v li-

val krog upravičenega suma, da bo ravno on na ta ali oni način zapleten v zločinsko dejanje, ki mu je vrglo bogat plen.

Za obdolžitev Vinka iz ust priprostega naroda so zvedeli tudi orožniki. Povpraševati so začeli o osumljencu na njegovem rojstnem domu, kjer so zvedeli iz ust lastnega očeta le najslabše o sinu. Zapustil je dom iz delamrznosti in pohlepa po lahkem ter naglem obogatitju in je zmožen sodelovanja pri umoru.

Vse po spodnjih krajih je že znalo, kedo je na skrajno zvit način umoril ter izropal bogato Domitrovičevo Katro, le Vinku samemu se niti sanjalo ni, da dolžijo njega in njegovo rakarsko družbo.

Obdolženec je imel toliko opravka z načrti za preureditev kupljene posesti, da niti utegnil ni z nasluhom: kedo in kaj govori svet o njegovi osebi.

Kar pri belem dnevu sta ga zagrabila na posesti dva žnika in mu napovedala v imenu zakona aretacijo. Pri najtežji obdolžitvi roparskega umora je uobil Vinko verige. Vklenjen je šele zvedel, da bo sledil orožnikoma pri hišni preiskavi ter odgo-

varjal na vprašanja, kako in s kom je zagrešil studni zločin in kje ima skrit preostanek denarja, s katerim si je kupil v rakarskem poklicu kar celi grunt.

Nenadna aretacija, verige, očitki, rop denarja... Vsi našeti očitki so sicer pogumnega Vinka tolikanj zmedli ter osupnili, da ni iztisnil nobenega pravega odgovora. Jecjal je, govoril v komaj razumljivih presledkih in je utrjeval z zmedenostjo ter preplašenostjo še bolj krivdo.

Zandarja sta obrnila vse po pred dnevi od Lipšinetovih izpraznjenih hišnih prostorih. Našla nista ničesar, kar bi bilo podprlo osumljenje. Vse žandarske grožnje, da mora pojasniti: kje je denar, kdaj je izvršil umor in kam je skril truplo, so bile zastonj. Obdolženec se je že bil toliko zavedel, da je sprevidel, da mu grozi peklensko zlobno ovađuštvo s popolno propastjo, če ne bo pazil, kaj bo za bodoče odgovarjal in kako se bo obnašal. Na strašne očitke je molčal in se odrezal, da mu ni znanega o zagonelem umoru ničesar. Se tudi ni brigal, kaj in kedo je govoril o zločinu. Sam je imel zadnje dni dovolj opravka z urejevanjem kupne pogodbe.

Zandarja nista odnehala. Prepričana sta bila, da

černicah ob treh ob priliki 25letnice svojega obstoja vprizoritev Finžgarjevega »Divjega lovca«. Vabljeni od blizu in od daleč. Pridite v obilnem številu!

Št. IIj pri Velenju. Dne 6. januarja se je vršil v društveni dvorani 30. občni zbor Slovenskega katoliškega prosvetnega društva. Na sporedu je tudi bila izročitev častne spominke diplome, s katero se je društvo oddolžilo svojemu ustanovitelju, voditelju in dobrotniku g. župniku Francu Schreiner. Tekom 30 let obstoja društva se je vedno in povsod izrazovala neizčrpna očetovska ljubezen gospoda župnika za prospeh in razmah slovenske ka-

toliške prosvete. Njegovi ožji sodelavci bi o te v znali mnogokaj povedati, kar je ostalo širši javnosti prikrito. Prosvetnemu društvu in njegovi družini, ki je štela preteklo leto 158 članov, je, pravilno rečeno, najboljši oče. Da sedaj razpolaga knjižnica s 500 knjigami, da ima društvo svoj dom, je predvsem njegova zasluga. Za vse, kar je naš g. župnik storil za nas, za naš dušni in telesni blagor, naj bo Bog plačnik! — Isti popoldan nam je g. dr. Jeraž predaval o delu katoliške Cerkve med Slovenci. Ustanovil se je fantovski odsek KA, nova zelena veja na krepkem deblu naše katoliške prosvete.

Javorje pri Črni. Dne 20. januarja se je vršila na naši šoli božičnica, pri kateri je bilo obdarovanih 22 ubožnih otrok s čevlji in obleko. Zahvaljujemo se tem potom banovini, Kolu jug. sester in Podmlaku RK v Črni za prispevke, posebno pa š. u. Kuharju in njegovi soprog za ves trud. Ker je tu vsled visoke lege (1156 m) in velike oddaljenosti od prometa prebivalstvo ubožno ter vsled krize po večini ne zmora stroškov za primerno obleko otrok, je bila ta pomoč tem bolj dobrodošla. Bog plačaj vsem dobrotnikom!

Št. IIj v Slov. goricah. V nedeljo dne 20. jan. je preminul tukajšnji trgovec s sadjem g. Jožef Lilek. Pred letom se je za vedno poslovil od nas njegov najmlajši brat Ferdinand, absolvent kmetijske šole, ki mu je nesrečna jetika utrgala nit življenja in ga šele 17 let starega, preselila v boljše domovino. Hitro za tem je na isti boleznj začel hirati starejši brat Jožef, katerega pogreb je bil pretekli torek izpred hiše žalosti na domače pokopališče. Žalosten je bil prizor, ko je uboga mati, strta od bolesti in tuge, naslanjajoč se na tretjega s'na Francina, ki tudi boleha, spremljala svojega Jožeta na zadnji poti. Pogreba se je udeležila velika množica ljudstva od blizu in daleč. Kot ustanovitelj tukajšnjih gasilcev ga je spremlila tudi gasilska četa. Pogreb je vodil domači gospod župnik E. Vračko ob asistenci ka-

plana g. Ravšna. Cerkveni moški zbor mu je pod vodstvom g. Rakuša zapel na domu, kakor tudi na pokopališču ganljive žalostinke. Dragi Joško, počivaj v miru!

Marija Snežna. Prosvetno društvo pri Mariji Snežni ponovi na Svečnico dne 2. februarja Vombregarjevo dramo »Vrtnitev«. K obilni udeležbi vabi odbor.

Vurberg. Na novega leta dan se je vršilo dobro obiskano zborovanje Katoliškega prosvetnega društva, ki ga je posetil novi prost iz Ptuja g. Ivan Grof ter tako močno dvignil naš ponos. G. profesor Cankar iz Ptuja nam je lepo in poljudno opredelil izobrazbo kmečke mladine. Nato se je še govorilo o važnosti katoliškega tiska in o agitaciji zanj. — Na Kraljevo pa smo se zopet postavili na odru. Igrali smo igro »Mlinar in njegova hči« po splošni sodbi občinstva nad vse krasno in dovršeno, kot le malokdaj. Igro je vodil naš novi organist. Pa hvalabogu tudi v gmoinem oziru smo tokrat dosegli plačilo truda, saj je bila dvorana polna. Za predpust pa je v pripravi »Davek na samce«, da bodo enkrat prišli tudi vsi oni na račun, ki se radi smejejo. — Pripomniti še moramo, da je neki dober fant pridobil sedem novih naročnikov »Slov. gospodarja« in drugi 30 novih naročnikov »Našega doma«. Kdo more reči, da ni nič požrtvovalnosti v naših fantih! — Ako bomo imeli v tem predpustu kaj vrednih porok, že bomo poročali. Doslej še ni nič, povsod je zima. Upamo, da se bodo bolj proti koncu pusta ogrela od ljubezni srca vneta za sv. zakonski stan!

Sv. Rupert v Slov. goricah. Staro leto je odšlo v zaton. Ob koncu starega leta se navadno delajo računi. V letu 1934 je naraslo prebivalstvo naše fare za 97 rojenih, umrlo jih je 61, med temi 4 v bolnici, poročilo se je 27 parov. Bog jih blagoslovi! — Dne 1. novembra so srečno prišli od vojakov naši fantje in to so: Čuček Alojzij iz Sele, ki je služil pri 20. polku v Zaječaru; Rola Adolf, Voličina; Zorko Lovrenc, Spodnja Voličina; Belšak Anton, Podvinca; Pulko Joško, Starše; Milan Prešeren, Pobrže; Črgul Anton, Maribor; Jarc Franc, Hoče. — Tudi pri nas se zbirajo člani za bratovščino jeruzalemskega osla. Seveda za člane se sprejemajo posebni »bogaboječneži«, ki se Boga tako bojijo, da ob nedeljah in praznikih med službo božjo in pridigo ostanejo zunaj cerkve in se pogovarjajo.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Po daljši boleznj previden s tolažili sv. vere, je dne 14. januarja za vedno zatisnil svoje oči pri svoji hčerki po rojeni Ploj v Mariboru, Kocenova ulica 10, v 88. letu svoje starosti g. Martin Malek, bivši posestnik v Gočovskem vrhu pri Sv. Rupertu. Rajni je bil pokrivač, po svoji obrti daleč okolici znan. Pogreb blagopokojnega se je vršil dne 16. januarja na frančiškansko pokopališče na Pobrežju pri Mariboru. Na zadnji poti ga je spremljala Huterjeva godba, ki mu je zaigrala žalostinke. Sveti mu večna luč! Vsem sorodnikom naše sožalje!

Ljutomer. Predpust je čas, ko mnogi mislijo na ženitev in gostijo. Mnogi samo mislijo, nekateri si pa to stvar v resnici privoščijo. V današnji krizi pravzaprav to ni šala. Zato imamo dosedaj samo šele 9 parov oklicev. Pa pravijo, da se jih v dolgem predpustu malo poroči, ker nekateri predolgo zbirajo, nazadnje pa nič ne zberejo. Polaničev Joško iz Babinec je izbral, gotovo prav dobro, namreč Trojnerjevo Anico na Cvenu, pridno Marijino družbenko in igralko na katoliškem odru. Tudi Paničev Vanek iz Stročje vasi je izbral, gotovo tudi prav dobro, namreč Husjakovo Toniko s Slamnjava. Vaneka pozna cela Ljutomerska fara, že veste zakaj. Štiri leta je bil prednik naše fantovske Marijanske kongregacije. Jošku in Anici, Vaneku in Toniki želimo vsi prijatelji obilo božjega blagoslova v življenju! — Tudi sosedov Jurček ima že leta.

imata v verigi zakrknjeno zlobo, ki bo klonila ter se udala le pod težo dokazov.

Iz Bizelskega sta ga gnala po cesti ter preko Sotle v Kraljevec. Njegovo zadnje stalnejše bivališče je bilo treba premetati, prebrskati in zaslišati vse one, katerim so znane njegove denarne razmere.

Ravno odgon h Katičevim je bil za Vinka v cellem življenju najhujši udarec, iz katerega si duševno ni mogel odpomoči nikdar!

Prisiljen od sunkov puškinih kopit je moral preko praga v gostilniške prostore, kjer se je kar trlo hipno zbranih radovednežev.

Kmalu je bila na mestu še madžarska žandarjska patrulja, ki je dala avstrijskima tovarišema dovoljenje za zasliševanje o zločinu na hrvaških tleh.

Preiskava Vinkovega bivališča in ležišča je bila brezuspešna. Izpovedi na odgovor pozvanih Katičevih domačih so merile odločno na obdolženčevo nedolžnost.

Mater in Veroniko so morali zaslišati v kuhinji. Pri pogledu na vklejenega Vinka jima je zapiral drhteči jok v o besedo.

Gazda Katič je zrl v obdolženca mrko, nekako

škodoželjno. Podal je istinito sliko o Vinkovem bivanju pod njegovo streho s pripombo ob koncu: »Mrcina štajerska, doma bi naj bil ostal pri očetu in ne bilo bi mu treba v verigah in v spremstvu žandarjev v zapor!«

Številna zasliševanja so trpela pozno v noč. Razodela nista žandarjema ničesar novega; nasprotno: govorila so za popolno nedolžnost osumljenca.

Že v noč je bil Vinko odpeljan v orožniško vojašnico v Kapele. Drugo jutro na vse zgodaj je že moral na kraj zločina k mlinu v grabi Dramlje. Ob potoku je bil Vinko neznanec. Nikdar ga niso videli tamkaj. Stara dekla umorjene Katre je zanimala odločno, da bi bil uklenjeni kedaj poprej v mlinu.

Torej tudi ogled na licu mesta ni pojasnil skrivnosti.

Mnogo je govorilo po izpovedih Vinkove bližnje okolice za njegovo nedolžnost; povsem dokazana se le ni bila in radi tega sta ga odvedla orožnika v preiskovalni zapor v Brežice. Sodišče naj pregleda vse okolščine, naj primerja trditve prič in odloči, da se preda prijetega poroti v presojo, ali pa ga že izpusti preiskovalni sodnik radi pomanjkanja dokazov.

stih oglas svojega posredovalca. Tako razkošnega doma vendar ne morem ostaviti.«

Niso njegovi prsti.

Mati: »Odloži kladivo, Peterček, da se ne udariš po prstih.«

Peterček: »Ne boj se, mati, žeblje drži Marička.«

Ni res, toča . . .

»Čuj, Elza, slišala sem, da si govorila o meni, da bi ti moglo biti mati.«

»To ni res. Dejala sem samo, da bi lahko bila tvoja hči.«

Zahtevajte povsod

»Slov. gospodarja«.